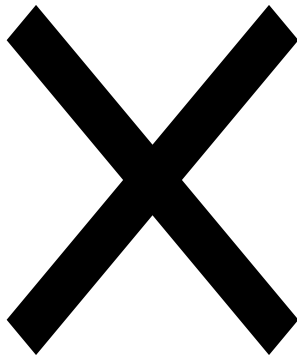

OVIDIU OANĂ-PĂRĂU

Am început să scriu poezie târziu, abia în 2005. Nu știam atunci că a te mărturisi prin cuvânt, doare! Și ea, poezia, m-a devorat zilnic până astăzi preț de peste 2.500 de alcătuiți. M-am născut în 23 iunie 1953 în Șercaia, județul Brașov, iar copilăria și adolescența le-am petrecut în Țara Făgărașului, tărâmul magic dintre Olt și Munții Făgăraș. Scrisul a venit în mod neașteptat și nedorit, ca o morgană împlinire, prilej poate de a mărturisi prin poezie despre locurile și oamenii frumoși întâlniți în cele peste 250 de anotimpuri trăite.

După 11 ani de tăcere am lansat un proiect editorial extrem de ambițios ce va include în final 23 de titluri, lucrări tipărite la Editura CORESI ca volume compacte tematice.

Din octombrie 2016 am publicat lunar până astăzi „Răspunsuri pentru Will” - sonete meditative; „Surori metrese timpului” - pasteluri; „Povești din veac” - basme și povestiri versificate; „Răspunsuri pentru Anne” - sonete de dragoste; „Dragobete” - poezie de dragoste de inspirație populară; „Doina, Dorul, Dumnezeu” - poezii tematice și religioase; „Clonapolis” - poezie socială; „Șoaptă-mă!” - poezie de dragoste în metru clasic; „Adie-mă!” - poezie senzuală și erotică; „Era să fiu poet” - versuri despre a scrie și condiția poetului.

POEZIE ISTORICĂ CÂND PLÂNG BĂRBAȚII ...

Am plâns șiroaie de sudoare
Cu lacrimi în ele prinse,
Sau picuri ce-au udat ogoare,
Pe fețe și prin bărbi prelinse.

Și am mai plâns în nopți și-n cuget,
Când ei ne secerau strămoșii.
Au nu văzut-ați ? Până-n suflet
Aveam de ură ochii roșii !

Am plâns când s-a tăiat străbunul
În creste de Carpați, trădat.
Sau când s-a dărâmat gorunul
Sub care Horea-i îngropat.

Și am mai plâns când țarini large
Din țară-au luat și le-au robit.
A fost nevoie de baltage
Să reprimim ce ne-au răpit.

Poate nu plângem la morminte,
Sau lacrimi nu vărsăm ușor.
Noi hohotim doar în cuvinte
Când cei ce-s dragi se pierd, ori mor.

Am plâns tăcut în foc și geruri
Pe câmp de luptă, la oștiri.
Așa crestatu-s-au în riduri,
Pe chipuri, hărți de amintiri.

...

De n-am mai plâns, e că izvorul
Din care amândoi luau lacrimi,
Secase scurs din ea, când dorul
De el o asuprea. Și-n Patimi.

CÂND PLÂNGI, FEMEIE

Când lacrimi curg amar din tine,
Înseamnă că s-au strâns ruine
Între speranțe, în adâncuri,
Sau poate printre mii de gânduri.

Dar dacă lacrima e vie,
Născută e din bucurie.
Sau din speranța că-n adâncuri
E-un bine presărat pe gânduri.

Când plângi femeie peste urne,
Sau pentru bucurii diurne,
Eu sunt alături și-ți cinstesc
Tot harul, dar dumnezeiesc !
03.01.2006

OANA

Vibrează sub boltă povești pământene,
Pierdute prin cețuri și neguri demult.
Le vom ispiti să se-ntoarcă alene,
Din veacuri trecute de aprig tumult.

Arama clădită de Marele Ștefan
În Piatra, ne spune a Oanei-fecioare
Poveste. Cum pierde prin gândul viclean,
Ce-a rupt din Moldova prea gingașă floare.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Răpită din casa părintelui-tată,
De lotri cei hâzi care-s scoși de la legi,
E fata Spătarului Șendrea purtată,
Spre loc de cumplite fărădelegi.

În tainiți de munte-i mânată sub șoapte,
Legată-n batjocuri nepoata de Domn,
Bandiții o-ncarcă de-ocară în noapte,
În vreme ce straja și slugile dorm.

Mândria duducai li-e grea încercare
Și hoții pierduți de credința curată,
Prăvale copila în hăul cel mare,
Iar Crin-armăsarul pornește și-o cată.

Dureri străjuiesc de atunci amintirea
Domniței pierdute în râpa hidoasă,
Doar turnul cu-arama mai mișcă simțirea,
Când cerne în timp o istorie frumoasă.

Sub vânturi e clipă de sunet icoana,
Vibrație tristă din clopote dusă,
Iar zarea se-ncarcă de numele Oaa-naa ... ,
Fecioara de lotri și munte răpusă.

SE ÎNTOARCE LIBERTATEA ACASĂ, PENTRU BAL

În primăvara blândă, ce-n pace se-așezase,
Se întorceau cu păsări plecate la-ntomnări
Oștirile române și răscoleau orașe
Eroii de la Plevna sub flori și sub urări.

De Dunăre trec iute și-n Giurgiu se opresc,
Popas cu rânduială și slujbe pentru morți;
Aici, la frontieră, o clipă îi cinstesc
Pe cei ce-s duși la ceruri să-i facă țării porți.

În București e freamăt, c-așa s-a poruncit:
Serbare să se facă și-un arc să pomenească;
Fanfare spre Băneasa pe loc s-au rânduie,
Iar Prințul Carol oastea așteaptă să sosească.

Un murmur lung de-arama venea dinspre oraș,
Din Sărindar, din Bucur, Sânt Gheorghe, Bărăție,
Trei sute de biserici, de clopote sălaș,
Stârnesc pe mic și mare la sărbători să vie.

Și s-a pornit alaiul prin coridor de flori,
Armia steagu-și poartă sub Arcul triumfal,
Victoria i-a noastră, comoară-ntre comori,
Se-ntoarce libertatea acasă, pentru bal.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*